

3/2013

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Matthew Cook
Továrna na obuv
Brandon Sanderson
Prvorozený

České povídky

Lukáš Hrdlička
Poslední z Agoramy
Vladimír Šlechta
Utíkej, zombíku, utíkej!
Václava Molcarová
Po čertech zdařilá akce

Publicistika

Antonín Tesař
Nezodpovědný fantasta
Woody Allen
Jaroslav Petr
Maso ze zkumavky
Martin Zhouf
Rozhovor
s Janou Šouflovou

www.casopisxb1.cz

Cena: 75 Kč - 3,0 euro

9 771804 660004

Mary Robinette Kowalová
Pro jedno kvítí

BARVA JE VIZITKA

clubmarkbarvy
vše pro průmyslové nátěry

www.clubmarkbarvy.cz

DU PONT CoatingSolutions

ZIKKURAT

ZIKKURAT
INDUSTRIAL COATINGS

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Matthew Cook: Továrna na obuv	3
Mary Robinette Kowalová: Pro jedno kvítí	8
Brandon Sanderson: Prvorozený	17

Domácí SF

Lukáš Hrdlička: Poslední z Agoramy	32
Vladimír Šlechta: Utíkej, zombíku, utíkej!	48
Václava Molcarová: Po čertech zdařilá akce	61

Publicistika

Jaroslav Petr: Maso ze zkumavky	64
<i>Fandomanie</i>	66
Antonín Tesař: Nezodpovědný fantasta Woody Allen	68
Martin Zhouf: Čeští a Slovenští výtvarníci SF a F...	80

Fantastická věda

Nespavost cestou na Mars; Nanotovárna na bílkoviny; Robotí rekordman; Varování dávných katastrof	67
---	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry; Hra o trůny; Klapka!</i>	71
---	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům; Kniha hrůzy;</i>	
Kalayna Price: Čarodějka stínů;	
Daniel Petr: Díra;	
Jan Vlasák: Maximální eliminátor;	
Josef Pecinovský: Termiti z Titanu	
Maja Lidia Kossakowska: Řád Kraje Světa 1 a 2;	
Jan Drnek: Žáby v bouři;	
Kristen Britain: Zelený jezdec;	
Daniel Tučka: Umrlčí tanec;	
Hanina Veselá: Magnólie a démon;	
Radovan Kolbaba: Pevnost zoufalství;	
JLA: Liga spravedlnosti - kniha první; <i>Nové knihy</i>	73

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Pověřený vydavatel

Filip Humplík

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 3. 2013

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Jan Štěpánek

Věda a SF II

Otázka, jestli a jak se navzájem ovlivňují SF a věda, je velmi zajímavá.

Před mnoha lety jsem

kdesi narazil na publicistický článek, jak američtí SF spisovatelé využívají vědecké časopisy. Pokud vyjde nějaký článek se zajímavou teorií nebo ideou během velmi krátké doby vyjde na jejím podkladě hned několik SF povídek. Když jsem ještě pracoval jako vědecký pracovník v oboru radioaktivních léčiv, samozřejmě jsem dělal rešerše z renomovaných časopisů. Jednou jsem narazil na zajímavou teorii o vlivu napouštění údolních přehrad na řitívá zemětřesení. Nápad to byl natolik zvláštní, že jsem ho hned využil a povídka Případ společnosti Red Sun nejen vyšla, ale byla zpracovaná i v rozhlase. Totéž se stalo s nápadem na kosmický výťah (viz XB-1 11/2012), který možná díky nanotrubičkám už není jen fantazií.

Sondoval jsem tento postup získávání námětů i u nás, ale nějak jsem příliš nepochodil. Možná je to tím, že málokterý náš spisovatel SF je také vědeckým pracovníkem, a tudíž se k odborným časopisům nejen nedostane, (to může každý), ale hlavně nemá čas je studovat. Většina z nich se živí jinak a na takové „hlouposti“ nemá čas. Je to škoda.

Vědci mají hodně vyvinutou fantazii, protože jinak by vědu dělat nemohli.

Nicméně i opačně to funguje. Sem tam jsem narazil v rozhovorech a článcích na odkaz, že tu kterou věc si někdo někde přečetl a pak ji zrealizoval a ona fungovala.

Škoda, že zatím vědci nedokázali o:))) převést do skutečnosti scifistické nápady, jako je překonání rychlosti světla, i když se docela snaží (viz nedávné pokusy s neutrinami v CERNu), nebo výroba umělého masa (viz článek na str. 64).

Prostě věda je plná fantazie a fantazie je plná vědy. A to je dobře.

Vlado Ríša

Pevnost skončila

Na webových stránkách našeho bratrského časopisu se objevila tato zpráva:

Draží čtenáři a fanoušci Pevnosti. Z rozhodnutí vydavatele časopis Pevnost v této podobě končí a dvojčíslo leden-únor 2013 je posledním vydaným číslem. Budeme hledat jinou podobu, formát, který by vás, čtenáře, zaujal a časopis se stal životaschopným. Předplatitelům budou jejich peníze samozřejmě navraceny. Velmi vám všem děkujeme za dlouholetou přízeň, vždy jsme si jí vážili a vždy si jí vážít budeme. Doufáme, že se s vámi zase setkáme za příznivějších okolností.

Redakce Pevnosti a vydavatel.

Star Wars: Epizoda VII má režiséra

Nový film slavné série Hvězdných válek bude režírovat J. J. Abrams, který se podílel i na další sci-fi legendě, seriálu Star Trek. Studio Disney již dříve oznámilo, že chystá sedmý díl Hvězdných válek, který by měl jít do kin v roce 2015. Studio koupilo společnost Lucasfilm režiséra George Lucase, který Hvězdné války vytvořil, loni za čtyři miliardy dolarů.

Abrams stojí za televizním seriálem Ztraceni a pro konkurenční studio Paramount natočil dva filmy inspirované televizním seriálem Star Trek.

Film Star Trek: Do temnoty by měl jít do kin v polovině května. Režiroval mezi jiným také sci-fi Super 8 nebo třetí díl thrillerů Mission Impossible, na kterém při tvorbě speciálních efektů spolupracoval s Lucasovou společností Industrial Light and Magic. Již koncem loňského roku Lucasfilm oznámil, že scénář k novým Hvězdným válkám napíše Michael Arndt, autor scénářů k filmům jako Malá Miss Sunshine a Toy Story 3: Příběh hraček.

Nominace cen BSFA

Nejlepší román

Dark Eden by Chris Beckett (Corvus)
Empty Space: a Haunting by M. John Harrison (Gollancz)
Intrusion by Ken Macleod (Orbit)
Jack Glass by Adam Roberts (Gollancz)
2312 by Kim Stanley Robinson (Orbit)

Nejlepší krátká povídka

Immersion by Aliette de Bodard (Clarkesworld #69)
The Flight of the Ravens by Chris Butler (Immersion Press)
Song of the body Cartographer by Rochita Loenen-Ruiz (Phillipines Genre Stories)
Limited Edition by Tim Maughan (1.3, Arc Magazine)
Three Moments of an Explosion by China Mieville (Rejectamentalist Manifesto)
Adrift on the Sea of Rains by Ian Sales (Whippleshield Books)

Nejlepší ilustrace

Ben Baldwin for the cover of Dark Currents (Newcon Press)
Blacksheep for the cover of Adam Roberts's Jack Glass (Gollancz)
Dominic Harman for the cover of Eric Brown's Helix Wars (Rebellion)
Joey Hifi for the cover of Simon Morden's Thy Kingdom Come (Jurassic London)
Si Scott for the cover artwork for Chris Beckett's Dark Eden (Corvus)

Nejlepší non-fiction

The Complexity of the Humble Space Suit by Karen Burnham (Rocket Science, Mutation Press)
The Widening Gyre by Paul Kincaid (Los Angeles Review of Books)
The Cambridge Companion to Fantasy Literature by Edward James and Farah Mendlesohn (Cambridge University Press)
The Shortlist Project by Maureen Kincaid Speller

Matthew Cook

Továrna na obuv

(THE SHOE FACTORY)

Vůně pomerančů. Drsný kočičí jazyček olizující smetanu ze špiček prstů. Zamrká – teď se na něj usmívá Emily mezi paprsky světla plnými jiskříček prachu. Černé vlasy se jí rozlévají po polštáři.

Její vzdechy se vznášejí nad hlukem aut z ulice, kvílením brzd, zlostným trubením. Pomerančová vůně zaniká v zápachu výfukových plynů, vlhka a zvětralého betonu. Uklidňující pach továrny na obuv. Pach léta v čínském Kantonu. Vůně domova.

Zamrká znovu. Teď je u řeky. Desetiletý a neporazitelný. Neví, co je strach. Odráží se do prázdna, pocit pádu. Lano se mu mezi nohama napíná. Pneumatika se s ním zhoupne nad vodou.

Podívá se, jenom na okamžik, kam zmizela továrna na obuv, ale je to jen prchavé znepokojení. Poddává se té chvíli a směje se, prsty nohou brázdí hnědou hladinu, než ho oblok vynese vzhůru s nohama nataženými před sebe a prsty namířenými k obloze. Kapky vody odrážejí a lámou světlo; diamanty vyletující k sytě modrému letnímu nebi.

Modř zčerná. Diamanty ztuhnou v jiskřičky světla, tvrdé, kruté a lhostejné. On visí v zenitu, nyní se skutečně volně vznáší a dívá se na nesčetné množství hvězd. Skafoandr je starý, je cítit potem, zkaženým dechem a pachem obývacího modulu: smažená zelenina, olej a do nekonečna recyklovaný vzduch. Brnkne do spínače, který přesměrovává energii do osobní pohonné jednotky na jeho zádech.

Vznáší se uprostřed černi a dívá se pod sebe. Pod ním se prostírá protáhlý trup *Bezstarostné jízdy*, dlouhý obdélník křížujících se ocelových nosníků obepínajících páteř žlabů, potrubí a kabelů. Je to nevzhledné plavidlo, ale solidní. Spolehlivé. Alespoň dosud bylo.

Před ním, na opačném konci trupu, na nejvzdálenějším konci od ocelové oázy světla a tepla, jež ho udržuje naživu, se nachází pohonný modul, ukrytý před pohledem za rozměrným olověným diskem radiačního štítu. Dole, uprostřed lodě, se rýsují skříňové tvary nákladových modulů. Ústřední svazek vedení korunuje tíra dalekodosahové antény. Obří mísa míří dozadu, ke stanici Phobos.

Na tuhle chvíli si pamatuje. Vzpomíná si na nezdravý pocit strachu, když si oblékal skafoandr a v uších mu znělo kvílení výstražného signálu narušení těsnosti zadržovací komory. Vzpomíná si na známý pocit klaustrofobie, když přilba zacvakla na své místo a uzavřela mu před obličejem drobet tepla obývací jednotky. Vzpomíná si na praskání ve skafoandru, když tlak v přechodové komoře klesal od jedné atmosféry k neúprosnému vakuu a dveře se odsunuly vzhůru do dokonalého ticha vesmíru.

Zavrtí hlavou. *Ne. Tohle je špatně. Takhle se to neodehrálo.*

Nezastavil se přece nad mísou antény. Teď má uchopit rukojeti osobní pohonné jednotky. Má jimi pootáčet a vypouštět za sebe výtrysky stlačeného plynu, aby ho dopravily k se-

lhávajícím motorům. Má obeplout okraj radiačního štítu a poslouchat, jak se přitom radiační čítač roztiká jako blázen.

Vzpomíná si na budoucí události; zvláštní pocit – duševní zrak, něco jako déjà-vu, ale reálný. Ví, co uvidí, až obepluje okraj štítu. Ústa mu vysychají, jazyk se mění v brusný papír.

Brusný papír. Drsný. Drsné škrábání kočičího jazyka na špičkách prstů. Olizuje lepkavou smetanu. V marketu dvě míle od továrny na obuv ho přišla na cenu nálezů za celý měsíc. Emily má ráda pomeranče se šlehačkou. Má narozeniny. Tohle je dárek pro ni.

Zvedne hlavu od černobílé kočky. Pomeranče rozdělené na dílky a nakrájené v otlučené bílé míse. Šlehačku dá do jiné mísy, aby se nesrazila. Vůně ovoce téměř, ale ne úplně zahání všudypřítomný zápach aut venku i vlhký, plesnivý smrad továrny na obuv.

Ohlédne se přes rameno do obývacího pokoje, který si postavili z několika starých židlí, futonu a prosezené sametové pohovky. Stěny zakrývají pruhy zavěšené plastové fólie, jež povlávají a šustí ve vlhkém vánku, který profukuje vysklenými rámy oken továrny.

Spočine pohledem na prázdném místě, kde zanedlouho bude stát cívka od kabelu a na ní videopod a blikající tchajwanský plochý televizor. Zamračí se.

Nemají přece plochý televizor. Na upírátné staré filmy se vždycky dívali na lůžku, na zatuchle páchnoucím futonu, leželi vedle sebe, ruce a nohy propletené, zahledění do malícké obrazovky videopodu. Ten, komu v-pod patřil předtím, v něm měl uložených víc než tři sta filmů, takže se na to svítící okno do vzdálených šťastnějších časů dívají skoro každou noc.

On má rád americké akční filmy, hlavně automobilové honičky nebo detektivky z druhé poloviny dvacátého století se Stevem McQueenem nebo Clintem Eastwoodem. Emily má ráda romantické filmy bez ohledu na období, ale obzvlášť si potrpí na příběhy ze začátku 21. století, kde hraje ta Korejka Jang Na Ra. Příběh je pokaždé na jedno kopyto, jen jména postav se mění. Emily v tomhle aranžmá nachází klid. Jemu se romantické filmy také někdy líbí, ale je přece chlap, a tak předstírá, že ne.

Zamračí se; šlehá smetanu a roztrhává sáčky s hnědým třtinovým cukrem, které ukradl v turistické kavárně na konci bloku. Emily má šlehačku ráda sladkou jako bonbon, sladší než ovoce. Má narozeniny; ta krádež za to riziko stála.

Venku, za železnými mřížemi okna beze skel, se prostírá skládačka střech a uliček čtvrti Nan-ša plných šňůr s prádlem. Dívá se přes nekonečné řady drolicích se cihlových i betonových staveb táhnoucí se do vlhké dálky. Z většiny kdysi významných továren a skladišť zůstala zchátralá torza, kdysi hrdě se vypínající střechy propadlé, jen o málo víc než hromady rezavějícího šrotu. Jenom několik šťastných budov

jako továrna, kterou pokládá za svůj domov, dosud má alespoň část střechy.

Za tou aglomerací se Perlová řeka rozpadá do své delty. Až úplně vzadu, téměř skrytá v oparu, se třpytí hladina Jihočínského moře. Několik mil od břehu kotví vertikální město, obrovský umělý lotos korunovaný hyperkonstrukcí s jednotlým, vše překrývajícím pláštěm. Na tu dálku a díky vlhkosti působí, jako by bylo načrtnuto akvarelem.

Jako vždycky si představuje, jaké to tam musí být, vznášet se na vlnách ve větru. Prý se tam nevyskytují nemoci. Neexistuje tam smrt. Ti, jejichž těla příliš zestárnou, jednoduše přelíží své vzpomínky do nových, mladších schránek, vypěstovaných v nádržích celé měsíce nebo roky předem a uskladněných právě pro takové případy.

Dole na ulici někdo zatroubí a zanedává v kantonštině. „*Chaang-lan-heui!*“ Vypadni z té podělané cesty!

Pradědeček vyprávěl, že kdysi dávno byla tato část Kantonu nejbohatší částí Číny. Stály tu nespočetné továrny, domovy milionů dělníků. Vyráběly boty, hračky a elektroniku, zboží vyvážené do všech koutů světa.

Potom se pracovní místa přesunula do levnějších lokalit. Somálsko, Haiti, Mississippi. A co načila drtivá chudoba, dokončila epidemie CROSS, po níž město zůstalo pouhým příznakem své někdejší slávy. Někdy ještě nachází v rozvalinách kosti, hladké a bílé. Barva smutku.

V přízemí továrny tlumeně zarachotí západka a on zrychlí tempo a vyšlehává smetanu do pěny. Na železném schodišti se rozléhají Emilyiny kroky. Když se její obličej objeví nad podlahou, vidí, že se usmívá.

„Hádej, co jsem našla,“ říká a odhazuje žebradlo na podlahu vedle futonu.

Plochý televizor. Jako zázrakem nepoškozený, zaklíněný v kancelářské stěně pod spadlou zdí.

„Nechám se poddat,“ říkají jeho ústa podle scénáře skutečné události. „Copak?“

„Plochou televizi! Prohledávala jsem starou továrnu Mattelu na západním okraji čtvrtě a našla jsem ji v pozůstatcích zasedací místnosti. Myslím, že by mohla fungovat, ale potřebuji, abys mi ji pomohl vydolovat.“

On se usmívá také, jak ho zaplavuje potěšení. Emily je mnohem lepší sběrač než on. Mezitím Emily přijde blíž a uvidí, co pro ni vyrábí.

„Všechno nejlepší, Em,“ popřeje jí těsně předtím, než Emily zavýskne a vrhne se mu do náruče. Posadí se spolu ke stolu, který vyrobil ze starých dveří a několika škvárobetonových tvárnic, a pustí se do narozeninového překvapení. Potom se mu Emily uvelebí na klíně a políbí ho, dech má prodchnutý pomeranči a smetanou. On ji odnese na futon a pomilují se spolu ve spleti zatuchlých příkrývek.

Ví, že to večer udělají ještě jednou, že se jí přitom bude kůže modravě lesknout v mihotavém světle nalezeného televizoru, ale jediné, co vnímá nyní, je, že je mu šestnáct, že má plné břicho a že je zamilovaný. Zavře oči. Když je znovu otevře, vidí jenom sametovou čern a myriády hvězd.

Radiační štít je těsně před ním. Vymáčkne z pohonné jednotky trochu tahu, aby se o několik stupňů zvedl. Rozlévá se v něm děsivé očekávání a je téměř úleva, když vidí pokroucenou masu oceli, jež bývala hlavním pohonným svazkem.

Rovná se to rozsudku smrti. Měl by být vydešený; čas-

tečně opravdu je. Z poškozené soustavy tryská plazma. Zanedlouho, tak za hodinu, možná ani ne, už neudrží onu zkroucenou singularitu, která *Bezstarostné jízdy* dodává energii. Až k tomu dojde, všechno v okolí bude vtaženo do černé díry o velikosti špendlíkové hlavičky a hmota se v okamžiku promění v záblesk tvrdého záření.

Díra přetrvá jenom zlomek sekundy, než nekompromisní zákony gravitace a fyziky tu nepravděpodobnou trhlinu zahladí, ale to bude více než stačit. Mohl by odhodit jádro a prchat, ale v žádném případě by nedokázal nabrat dostatečnou vzdálenost, než singularita roztrhá jeho i všechno ostatní v okruhu sto tisíc kilometrů na atomy. Útěk nepřipadá v úvahu a oprava poškozené soustavy také ne.

Chvilí si láme hlavu, co ho postihlo, nejspíš mikrometeorit, který zasáhl nejhorší možné místo, možná přetlakovou armaturu, nebo choulostivé kondenzátory, které udržují zadržovací komoru. Věčná smůla sběrače. Kurva. *Díu la sing. Kurvakurvakurvakurva.*

Pokřčí rameny. Na tom nesejde. Imploze nezanechá žádný vrak, který by vyšetřovatelé mohli prozkoumat. Odvrátí se a zamíří k obytné jednotce vzdálené tři sta metrů. Ještě musí něco stihnout.

Něco za ním je, má pocit, že se na něj někdo zezadu dívá. Když se ohlédne, stojí na podlaze pobožené zasedací místnosti v továrně Mattel. Střecha je dávno pryč. Noc je jasná a velký, do oranžova zabarvený měsíc poskytuje spoustu světla. Emily se souká pod spadlou zeď a šramotí přitom nohama v těžkých botách.

„Určitě je ta vzpěra zaklíněná dobře?“ ptá se tlumeně. „Budu muset vyklidit ještě nějaký binec, než ji dostanu ven.“

On zkontroluje dřevěnou podpěru a přikývne. „Vypadá to, že drží pevně. Jdi na to.“

Emily vystrkuje ven kusy drolivého sádrokartonu a ztrouchnivělé dřevotřísky. On je odhazuje na hromadu další suti.

Emily couvá s vítězoslavným úsměvem ven. V rukách v rukavicích drží zaprášený plochý balík, zázračně uchovaný v plastovém obalu.

„Byla ve skřínce, jinak by ji to rozdrtilo,“ žasla. „Myslíš, že funguje?“

Funguje. Připojíme ji k fotovoltaickým bateriím a budeme vyskat jako malé školačky, až se modře rozsvítí, řekne málem on. Budu si muset pohrát s přívody, připájet nové, nezkorodované, ale s technikou jsem to vždycky uměl. Bude fungovat.

„Nevím,“ říká jeho hlas podle scénáře. „Odneseme ji domů a zjistíme to.“

Spěchají k továrně na boty a nesou televizor mezi sebou. Na každé křižovatce se zastavují a rozhlíží se, protože se mají na pozoru před potulnými gangy. Jestli přístroj funguje (*a on ví, že bude fungovat*), je to poklad hodný celého jmění. Oba znali lidi, kteří byli zabiti pro méně. Když se ujistí, že se nikdo nedívá, honem proběhnou a využívají hromady zhrouceného zdíva jako kryt.

Na půli cesty domů to vezmou zkratkou přes temný areál starého nákupního střediska. Neúplná střecha odstíhuje měsíční světlo a stíny pod její tmavou rozlohou jsou černé jako důlní chodby. Je to strašidelné, ale oba jsou rádi, že mají úkryt.

Jsou skoro venku, když tu ucítí, že mu televizor vyklouzl

z prstů. Nastává ticho. Neslyší kroky Emily, nevidí ji v neproniknutelném šeru.

Takhle to nebylo, pomyslí si. *Došli jsme v pohodě domů a celý zbytek noci jsme se dívali na filmy a šoustali. Jedním z těch filmů byla Bezstarostná jízda.*

Ohlédne se, ale nevidí měsíční světlo za nákupním střediskem. Sáhne pod sebe. Suť a smetí, které by se měly považovat na zemi, tam už nejsou, jenom nejasný pevný podklad, o kterém mu prsty nic bližšího neprozrazují.

Za ním něco zašustí. Ztuhne a vlastní dech mu zní hlasitě. Něco za ním je a pozoruje ho to. Cítí to. Ta věc ve tmě se sune k němu.

Temnota, podivný podklad a pocit, že se k němu něco zezadu plíží, jsou na něho příliš. Hrůza ho popadne za týl a roztrěse ho. Rozběhne se do tmy. Strach mu svazuje hrudník a zbavuje ho dechu. Ohlédne se, klopýtne a s roztaženými rukama padá dopředu.

Spadne do teplé vody dost tvrdě na to, aby mu dopad vyrazil dech. Všude kolem žhne jantarové sluneční světlo, rozptýlené v kalné řece. Víří galaxie stříbrných bublinek. Reflexivně otevře ústa. Voda mu do nich nateče.

Kašle a vdechuje další dávku vody. Topí se. Sápe se k hladině. Tohle si pamatuje – takhle to probíhalo – ale strach zahánění vzpomínky na to, jak to nakonec dopadlo. To jediné, co teď vnímá, je příšerná palčivost, s níž mu voda zaplňuje plíce.

Čísí ruka ho popadne za vlasy a zatáhne. Hlava se mu vynoří nad hladinu. Se široce otevřenými ústy vykašlává vodu. Jeho zachránce plave pozpátku ke břehu ráznými, pravidelnými tempy, jednu ruku ovinutou kolem jeho prsou.

Plácne sebou na bahnitý břeh a zvrací. Za chvíli zase popadne dech. V krku ho pálí.

„To bylo setsakra o chloupek,“ slyší známý hlas. „Jsi v pořádku?“

Převalí se na záda a tam je Emily, patnáctiletá, právě taková, jak si ji pamatuje z továrny na obuv za šest let od téhle chvíle. Zelené tričko, její oblíbené, s obrázkem seriálového kresleného nindži, se jí lepí na řadra.

Zamrká. S Emily se přece nesetká ještě několik roků. Jestli je jemu deset, jí je teprve devět a ještě žije v Hongkongu se svým americkým otcem a jeho korejskou milenkou. Uteče z domova, až jí bude třináct. Seznámí se o čtyři měsíce později.

„Jsi v pořádku?“ ptá se Emily znovu. „Vypadáš, jako bys vypil půl Perlové řeky. Odpočiň si pár minut, ano?“

Postaví se, zaváže si mokré vlasy do ohonu a vyleze na zavěšenou pneumatiku. On přihlíží, jak se Emily zhoupne až na vrchol oblouku. Se zavýsknutím šplouchne do řeky. Nevylave.

On se zvedne a zavrať mu naklání břeh pod nohama. Jeho vnitřní ucho šílí a současně na něj vnitřní hlas ječí, že to nemohla být Emily. Emily ho z řeky nevytáhla; to byl někdo jiný, tlustý syn cihláře z druhého konce města. Jak se jenom jmenoval? Aha, Pai Lui. Kde je Pai Lui?

Zavře oči a v hlavě mu hučí zvuk vlastního dechu. Když je otevře, vidí nehybné hvězdy. Vidí, jak mu pod nohama ubíhá dlouhá pásť *Bezstarostné jízdy*. Poštouchne rukojeti pohonné jednotky a zamíří k jasně červeným dveřím přechodové komory. Nemá mnoho času.

Znovu cítí na zádech čísi pohled, ale neotočí se. Odmítá tu hru. Kdyby se obrátil, mohlo by ho to zase rozptýlit a on má k dispozici jenom několik minut. Singularita se může uvolnit každou chvíli. *Uvolní se každou chvíli.*

Jakmile se zavrou vnější dveře, bouchne do tíšňového ovladače. Do komory vproudí vzduch. Skafandr zapleská v krátkém hurikánu. Strhne přilbu, až mu uši v nevyrovnaném tlaku zalehnou, a rázně rozepíná přezky skafandru.

Za necelou minutu je uvnitř obytného modulu a hledí na memorekordér. Je to jediný přepych, který si dovolil, potvrzení strachu, který ho nikdy doopravdy neopustil.

Když si jej od Jüana koupil, byl porouchaný. Jüan byl přesvědčený, že jej prodává na součástky, ale on si s technikou vždycky uměl poradit a vystopoval problém k obyčejnému ulomenému drátku. Za dvě minuty rekordér ožil a fungoval jako nový.

Používal jej téměř každý večer k zálohování souboru své osobnosti na nalezené paměťové karty. Tehdy ještě neměl u ledu žádný klon, do kterého by je přehrál; to přijde později, po první velké asteroidové bonanze. Podstatné pro něho bylo samotné nahrávání. Alespoň věděl, že jestli se některého rána neprobudí, něco ho přežije. Nebude to technicky vzato *on*, ale bude se mu to blížit.

Šest měsíců poté, co si koupil rekordér, narazil na poklad, na polorozpadlé skladiště předpandemické techniky, zaplněné většinou náhradními pamětmi RAM pro počítače. Každý čip krásně zatavený v antistatickém obalu, stejně panenský jako v den výroby. Bez dovedností, které ho naučila Emily, by ten úkryt nikdy nenašel.

Trvalo tři měsíce, než našel kupce, ale trpělivost se mu nakonec vyplatila. Ze zisku zaplatil jistinu na *Bezstarostnou jízdu*, jednomístnou loď pro těžbu na asteroidech, a vydal se do vesmíru. Neohlížel se. Už nikdy nechtěl vidět Zemi ani Čínu. Ty byly plné duchů minulosti.

Nyní hledí na memorekordér, schránku o velikosti kufříku na spisy s pečlivě složenou snímací mřížkou. Otevře pouzdro a zadívá se na nahrané karty uvnitř, trpělivě čekající na aktualizaci o jeho nejnovější zážitky a vzpomínky.

Zamračí se. Tohle není k ničemu. Jednotka je sice navzdory svému věku dobrá a aktualizace zabere sotva minutu nebo dvě, ale ta snaha bude marná. Než singularita zanikne, vtáhne do sebe všechno, rekordér, paměťové karty i všechno ostatní. To jediné, co může cestovat dostatečně rychle, aby to uniklo kolapsu a následnému ohromnému stlačení, je světlo.

Světlo.

Rodí se nápad. Bláznivý. Nemožný. Ale má na vybranou?

Trvá několik minut, než přijde na to, jak převést celý značný výkon reaktoru do laserové antény. Když skončí, otevře krytku na zadní straně memorekordéru a přejede prsty po drobných vstupních a výstupních zdírkách. Tohle je šílené. To nikdy nemůže fungovat. Nebo může? Nemá žádné kabely, kterými by mohl propojit flashovou paměť rekordéru se vstupem antény, ale může je vyrobit. Když bude mít čas.

Sáhne za sebe po bedničce s nářadím a zjistí, že je v nemocnici. Tvrdá plastová židle barvy Eminých pomerančů. Pach dezinfekce.

„Ne,“ zašeptá. Tuhle chvíli si pamatuje až příliš dobře. „Tohle ne. Prosím.“

Záda má ztuhlá, jako by tam seděl celé hodiny. A také se děl. Ventilátor vzdychá, vyšším tónem, když nasává vzduch, a nižším, když jej vhání do ubohého pochroumaného těla Emily.

Nepodívá se. Ví, co uvidí. Místo toho hledí otevřenými dveřmi ven. Kolem propluje jeptiška, cípy čepce doširoka rozmáchlé. Stetoskop, který jí visí kolem krku, s cinkáním naráží do krucifixu houpajícího se u pasu.

Něco vedle lůžka zapírá a on cítí, jak mu stydne krev. Zvláštní výraz. Dokonale popisný, jako kdyby mu do žil někdo vstříkl ledovou vodu. Zajímalo by ho, co ten pocit způsobuje, a umíní si, že se na to zeptá jeptišky, až zase přijde Emily zkontrolovat.

Nebudou mít čas odpovídat na otázky, připomíná si. Za několik vteřin se přístroje zblázní, začnou pít a blikat a oznamovat, že to Emíno srdce nakonec vzdává. Vpadnou dovnitř, jeptiška a její pomocnice, s podnosy plnými vybavení na ocelových vozících. Budou na ní pracovat skoro hodinu, zatímco já budu čekat na chodbě a nakukovat dovnitř okénkem ve dveřích. Hodinu se budou snažit a nakonec toho nechají a přetáhnou ji přes obličej bílé prostěradlo.

Přístroj znovu pípne. On cítí, jak ho v očích štípou slzy, a ústa se mu kříví vzlyky, jež se sbírají jako narůstající monzunové mraky. Když přístroje zdivočí, je už na nohou a na cestě ke dveřím. Z chodby slyší někoho anglicky křičet: „Modrý kód, pokoj 2346. Modrý kód!“

Vyjde na chodbu. Je to chodba na *Bezstarostné jízdy* a zvuky přístrojů podpory života přehlušuje kvílení výstražné sirény. Nedá se umlčet, jde o bezpečnostní opatření, ale ten neustálý rámus ho ruší. Natáhne se nad sebe, přestřihne přívody elektřiny k siréně kleštěmi a v obytném modulu se rozhostí pozhnané ticho.

Doběhne zpátky ke stolu, sedm krátkých kroků, a natlačí na optický kabel poslední kontakt. Zapojí jeden konec do základní desky antény a spatří, jak se druhý konec rozsvítí červeně jako oko démona. Měl by projet diagnostiku, přenést jím několik terabajtů dat a porovnat výstupní soubory se vstupními, jestli v nich nejsou chyby, ale na to není čas. Buď to bude fungovat, anebo ne.

Něco ho zastudí na tváři a on se jí dotkne. Má na obličej slzy. Slzy? Proč pláče?

Mokrý tvář. Mokré vlasy. Kruh obličejů shlížejících na něj. V hrudi ho páli od vody, kterou právě vdechl a zase vyvrátil.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se jeden z kluků.

Za ním vidí Pai Luie, cihlářova syna, jenž ho ve skutečnosti zachránil. Je tlustý, právě tak, jak si ho pamatuje, černé vlasy přilípnuté na kulaté hlavě. Ostatní děti ho poplácávají po zádech.

Rozhlédne se a hledá Em, ale s tou se nepotká ještě několik let. „Jsi v pořádku?“ opakuje kluk a nabízí mu ruku, aby mu pomohl vstát. Chopí se jí a nechá se zvednout na nohy. Za kruhem mladých ustaraných obličejů vidí, jak se něco hybe, beztvářá masa temnoty, převalující a svíjející se.

Dívá se. Ostatní děti podle všeho nic takového nevidí. Proč by také měly? Ve skutečnosti to tam nebylo. Ve skutečnosti to tam není. Ale je to tam.

Ruka, kterou drží, se mění. Je to ruka Emily. On pomáhá vstát jí. Zvedá ji z lůžka. Krví nasáklé ložní prádlo se jí lepí

na záda. Musí je odloupnout, aby o ně nezakopl na schodech.

„Vykopli dveře,“ šeptá Emily dokrvava rozbitými rty a troskami polámaných zubů. „Zapomněla jsem zasunout závoru. Jsem tak blbá. Promiň...“

Přehodí si ji přes rameno, nemá ji jak odnést šetrněji, a potácí se ke schodišti. Její obličej, její krásná tvář, je samá modřina a škrábanec. Jedno oko má krvavé a oteklé tak, že mžourá jen štěrbinou.

„To není tvoje chyba,“ zamumlá. „Donesu tě do nemocnice a oni tě tam udraví. Nedělej si starosti, Em, slyšíš mě? Uzdraví tě.“

V továrně na obuv je binec, všechno cenné ukradli. Cívka od kabelu je prázdná; videopod i televizor jsou pryč; papíry a oblečení rozházené kolem. Televizor měl velkou cenu. Proč ho prostě nesebrali a nešli pryč?

Emily vzlyká bolestí. Bitím jí polámali žebra, hrudník má pod nánosem krve černý a modrý. Jeho svíravou panikou proniká záchvěv hrdosti jako sluneční paprsek mraky. Em se určitě rvala jako lev. Je to bojovnice; to je jedna z věcí, které se mu na ní líbí.

„Promiň, Em,“ omluví se zadýchaně. „Už jsme skoro dole.“

„Ten první...“ vypraví ze sebe Emily. „Dostala jsem se mu ke koulím... chvíli na holky nebude mít pomyšlení, na to můžeš vzít jed. Ostatní to ještě víc rozzuřilo...“ Rozkašle se a on cítí, jak mu po zadní straně nohou stéká teplá krev.

„Vedla sis dobře,“ pochválí ji. „Budeš zase v pořádku.“

Sejde do přízemí továrny a zamíří k otevřeným dveřím. Venku svítí slunce na dokonale modré obloze. Nádherný den, není příliš horko. Příliš krásný den na to, aby v něm docházelo k takovým hrůzám.

Když vyjde ven, světlo ho palčivě oslňuje. Světlo. Do tváře. Natáhne ruku a upraví lampu. Ve druhé ruce svírá pinzetou konektor.

Zasune jej do vstupní zdířky. Na procesoru signálů antény se rozsvítí zelené světélko „AUX“. Je připojený. Sedne si, přitáhne k sobě snímáčí mřížku a připevní si elektrody ke spánkům a dozadu po celé lebce. Memorekordér pípne.

Pípání. V chodbě kvílí sirény. Sirény pípají v pokoji Emily. Kolem něho se protlačí sestra a v běhu pokřikuje pokyny. Tady přicházejí kovové podnosy. Budou do krvácejícího, polámaného těla Em vyřezávat nové díry. A všechno zbytečně.

Otevírá ústa, aby jim řekl, ať ji nechají na pokoji. Aby ji v posledních chvílích utěšovali, nikoliv mučili, ale pomocnice mu zavírá dveře před nosem. Natáhne ruku, aby je otevřel...

Drží ruku nad tlačítkem „Vysílání“. Přemýšlí o tisíci věcech, které neměl čas zkontrolovat. Nasměrování antény. Myslí si sice, že je stále správné, ale mohl nabrat nějakou odchylku. Spojení mezi flash pamětí rekordéru a vysílačem. Mohl by tam být vadný kontakt a on ani neměl tušení, co s jeho vysíláním udělá degradace signálu, když už nic jiného. Ani nevěděl, jestli se o to, co chce udělat, už vůbec někdo pokusil, ať už úspěšně nebo neúspěšně. Ale data jako data, ne?

Něco za sebou cítí, má zase ten pocit, že ho někdo pozoruje, jako by se to něco, co ho sleduje, naklonilo blíž, aby to lépe vidělo.